

Sygn. akt V KK 42/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

SSA del. do SN Ewa Plawgo

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **G.I.**

skazanego z art. 178 § 1 i 4 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 kwietnia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 18 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K .../16,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 kwietnia 2016r., wydanym na posiedzeniu w trybie art. 335 § 1 k.p.k., G. I. został skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (1.07 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu), pomimo wcześniejszego skazania wyrokiem Sądu

Rejonowego w T. z dnia 30 października 2014r., sygn. II K .../14, za takie samo przestępstwo (art. 178a § 1 k.k.); zachowanie to zostało obecnie zakwalifikowane jako występki z art. 178a § 1 i 4 k.k.; została za nie skazanemu wymierzona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 2 lat próby oraz grzywna w wysokości 70 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka; orzeczony został nadto na mocy art. 42 § 3 k.k. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz wskazanej placówki, zaś na podstawie art. 63 § 4 k.k. dokonano stosownych zaliczeń okresu zatrzymania prawa jazdy oraz orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 5 maja 2016r. (k. 41v).

Od tego wyroku kasację na niekorzyść skazanego, w terminie określonym przepisem art. 524 § 3 k.p.k., wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego G.I. za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. i orzeczenie uzgodnionych z nim kar, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 1 k.k., poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, mimo że w czasie popełnienia przestępstwa G. I. był skazany na karę pozbawienia wolności. Formułując powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była zasadna i zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżonym wyrokiem G. I. został skazany w trybie konsensualnym (art. 335 § 1 k.p.k.). Słusznie wskazał autor kasacji, że procedując w przedmiocie wniosku prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, Sąd zobowiązany był dokonać szczegółowej weryfikacji nie tylko okoliczności zdarzenia, lecz również całokształtu zaproponowanych rozstrzygnięć w zakresie sankcji karnej (art. 343 § 7

k.p.k. i art. 335 § 1 k.p.k.). Równie zasadnie twierdził, że *in concreto* obowiązek ten po części, tj. w zakresie zbadania poprawności zaproponowanych kar i środków karnych zrealizowany nie został. Wskazywał na to ewidentnie fakt, że wniosek prokuratora (k. 27-28) zawierał oczywiście błędną propozycję odnośnie uzgodnionego uprzednio z podejrzanym wymiaru kary. Zawarto w nim bowiem postulat orzeczenia kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na dwuletni okres próby, całkowicie ignorując to, że w czasie popełnienia czynu G. I. był już osobą skazaną na karę pozbawienia wolności – także 8 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat (wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 października 2014r. - k. 22-22v). Ta okoliczność, zgodnie z brzmieniem art. 69 § 1 k.k. nadanym przez ustawę z dnia 20 lutego 2015r., obowiązującą od 1 lipca 2015r., wykluczała możliwość zastosowania powyższego unormowania wobec sprawcy skazanego na taką karę. Ustanowiony w powyższym przepisie warunek braku skazania na „karę pozbawienia wolności” odczytywać bowiem należało, jako obejmujący zarówno skazanie na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (por. np. P. Hofmański, L. K. Paprzycki, A. Sakowicz, Komentarz do art. 69 Kodeksu karnego, WK, 2016).

Nie może także budzić wątpliwości, że powyższa znowelizowana regulacja znajdowała zastosowanie w niniejszej sprawie (obowiązywała już w dacie popełnienia czynu, tj. 14 lutego 2016r.), skutkując wystąpieniem w sytuacji skazanego bezwzględnej negatywnej przeszkody do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary.

Sąd Rejonowy w T. powyższej kwestii nie dostrzegł. Procedując na posiedzeniu, wydał w dniu 18 kwietnia 2016r. wyrok skazujący, w którym wymierzył karę pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacji określonego w art. 69 § 1 k.k., czym powielił uchybienie zawarte we wniosku. Zasadnie zatem podniósł autor kasacji, że wyrok ten obarczony był rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisów prawa procesowego – art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. oraz w konsekwencji także rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego - art. 69 § 1 k.k.

Implikacją stwierdzenia powyższych uchybień zaskarżonego orzeczenia, spełniających kryteria określone w art. 523 § 1 k.p.k., było jego uchylenie w następstwie rozpoznania kasacji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania. Ponownie orzekając w kwestii odpowiedzialności karnej skazanego, Sąd ten będzie miał na względzie wskazane powyżej uwagi i respektując zawarte w art. 335 i 343 k.p.k. unormowania procesowe, wyda orzeczenie w kształcie nienaruszającym ustawowych rygorów dotyczących wymiaru kary.

Kc